

Deres tanker om de ændrede ordinationsvilkår deles, såvidt mig bekendt, ikke af nogen af Danmarks biskopper, hvoraf flertallet er modstandere af ordination af kvinder. Man har hverken i ord eller handling villet bryde fællesskabet med mig, og det samme gælder Nordens biskopper, hvoraf flertallet også er modstandere.

Da præsterne i deres henvendelse har fremhævet 2 eksempler fra Fyen for at dokumentere Fyens særstilling (de skriver side 2: „ikke blot har en fynsk sognepræst lukket sin kirke for en af de protesterende præster, men ansøgere blandt de 514 afeskes ligefrem en erklæring af Fyens biskop om deres stilling til ham som biskop“), vil jeg gerne omtale disse to tilfælde lidt nærmere, netop som eksempel på, hvordan man ordner sig „med lempe“.

Begge tilfælde skete ganske kort efter ordinationen, da sindene endnu ikke var faldet til ro, og inden man var helt klar over, hvorledes de protesterende præster ville forholde sig.

I anledning af et kirkeligt møde på Hindsgavl skete der henvendelse til sognepræsten i Middelfart om at få kirken overladt til gudstjeneste ved en af de kendte protesterende præster; hertil sagde præsten nej, da han stod sammen med biskoppen med hensyn til ordination af kvinder. Derefter henvendte man sig til den residerende kapellan, der påtog sig gudstjenesten og overlod den pågældende præst at prædike. Kirken blev altså ikke lukket! — Først efter at gudstjenesten var holdt, fik jeg kendskab til, hvad der var sket, og jeg billigede den residerende kapellans optræden.

Første gang en af de protesterende præster, mig bekendt, blev indstillet til et embede i stiftet, skrev jeg til ham og spurgte, om han, hvis han blev kaldet, ville betragte mig som sin biskop. Han havde jo skrevet under på, at „både den, der meddeler, og den, der modtager en sådan ordination (af kvinder), har sat sig udenfor det folkekirkelige fællesskab“, og jeg skulle give ham kollats. Han svarede mig: „Hvis det er Guds villie, at jeg skal flytte til Vissenbjerg, vil jeg prøve at overtage dette embede, selvfølgelig ikke for at drive propaganda eller opposition mod stiftets biskop, men for at tjene menigheden med Guds ord. Mit personlige syn på hele denne sag er stadig det samme, som da jeg skrev under på protesten“. Det må, skrev jeg i min indstilling til ministeriet, formentlig betyde, at han vil forholde sig lige så rolig som flertallet af de protesterende præster på Fyen. Hvorefter jeg gjorde opmærksom på, at han var indstillet af det største mindretal, hvilket betød, at han efter min mening skulle indstilles til udnævnelse. Ministeriet udnævnte ham ganske vist ikke, men kirkeministeren har offentligt erklæret, at det ikke var, fordi den pågældende var modstander af kvindelige præster.

Dette skete, som nævnt, ganske kort efter ordinationen og er kun sket denne ene gang og vil, som forholdene har udviklet sig, næppe blive gentaget.

H. Øllgaard.

Til kirkeministeriet.